

slag, ogsaa efter at man til Slutning havde rettet det i Overensstemmelse med de Ønsker, jeg havde udtalt under de foregaaende Behandlinger. Den første Gang, vi saa Forslaget, var det nærmest en uformelig Klump — ligesom de Fostre, man ser satte i Spiritus paa Museerne —, saa begyndte det at faa Karakter af et Forslag, et Forslag, som var nogenlunde brugbart. Men jeg tillader mig at antyde, at det var væsentlig paa Grund af den Kritik, jeg fremførte overfor Forslaget. Jeg anerkender, at man fra den Side, som fremsatte Forslaget, tog Hensyn til denne Kritik; det er jo anerkendelsesværdigt, naar noget saadant sker, men man maa bare ikke sige, at det var fra den Side, der kom noget brugbart Forslag, det er ikke Tilfældet.

Jeg har ønsket det en god Skæbne paa dets Vej. Ja selvfølgelig, naar Forslaget gaar i den Retning, jeg anser rigtig, ønsker jeg det en god Skæbne paa dets Vej, men naturligvis opfattet paa den Maade, at det maa komme frem i en betydelig bedre Skikkelse, saa det kommer af med det, det har hængende paa sig, og saaledes, at det maa efter vort Skøn fremtræde i en naturlig, brugbar og smuk Skikkelse. Og hvis vi havde faaet Lov til at gøre noget ved det Forslag, saa kan man være ganske overbevist om — og andre ærede Medlemmer, som have en anden Opfattelse end de ærede Medlemmer, der forelagde dette mindre gode og smukke Forslag, ville give mig Ret heri —, at saa var Forslaget fremtraadt i en smukkere Skikkelse, og saa var Forslagets Skæbne ogsaa bleven god. Men jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, naar han vil citere og fremdrage Udtalelser af Rigsdagstidenden, som skulle belyse et enkelt Medlems Færd i en bestemt Sag, da ogsaa at citere, hvad der taler til den anden Side. Naar man vil stille sig frem som Dydens Ridder, som den honnettede Mand, der taler den forurettedes Sag, maa vi saa bede om at faa al Ting frem, at faa Akterne lagte paa Bordet ærligt og redeligt, at faa frem, hvad der er sagt baade for og imod.

Det ærede Medlem anerkender Fagforeningerne. Det glæder mig naturligvis, at man nu kan faa en Anerkendelse af Fagfor-

eningerne fra den Side. Det har jo ikke altid været Tilfældet, men det var ganske vist den Gang, da Fagforeningerne vare svage; men nu, da Fagforeningerne kunne staa paa egne Ben, saa anerkender man dem, for nu staa de der, og nu maa man lade dem staa, som Manden sagde om Rundetaarn; det stod der jo, han kunde ikke flytte det, og det kan man fra den Side heller ikke gøre med Fagforeningerne, og saa gør man klogest i at anerkende dem. Men det er alligevel ikke saa længe siden, at det ærede Medlem ikke vilde betragte de Fagforeninger, som have ofret saa mange Penge paa den Sag, om hvilken vi her lovgive, som værende i Stand til at administrere Penge i Forbindelse med en Understøttelseskasse. Nej, sagde han, for de ere politiske. Ja, det er jo en skrækkelig Forbrydelse at være politisk — det ærede Medlem burde jo efter denne Opfattelse selv ende paa det Sted, hvor man sender Forbrydere hen, hvis det er saa galt at være politisk. Vi ere jo allesammen Politikere, vi fægte allsammen for en bestemt Politik, det ærede Medlem ogsaa; og netop denne Sag her er baaren frem af Fagforeningerne ved de politiske Valg. Det er Fagforeningernes Politik at søge at drive den Slags Sager frem. Det er det, det ærede Medlem vil hindre, det ærede Medlem vil hindre Fagforeningerne i at være politiske, og Fagforeningerne kaldes politiske, fordi de beskæftige sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet, fordi de have beskæftiget sig med at stille Interpellationer til de forskellige Rigsdagsmænd paa Valgtribunerne og spurgt om, hvorledes de vilde stille sig overfor denne bestemte Sag. Det er politisk at beskæftige sig med Rigsdagsvalg, det maa slet ikke finde Sted, lad bare være med det, saa skulle de nok komme i Kridthuset hos Højre. Ja, jeg er dog nærmest overbevist om, at Fagforeningerne fremdeles ville fremture i den Synd, og jeg skal ærligt bekende, jeg vil ikke fraraade dem at gøre det.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) har jo for Vane en Gang imellem, naar en enkelt af os i denne Sal efter hans Mening gaar for vidt, saa at komme frem og kalde os til Orden. Formandens Klokker er ham ikke nok. Der maa yderligere Midler til. For-